

Kirkastussunnuntai: Jeesuksen elämän taitekohta

Kirkastussunnuntaita vietetään tänä vuonna heinäkuun 30. päivänä. Tämä pyhä viittaa ns. kirkastusvuoren tapahtumiin, Kristuksen kirkastumiseen. Kirkastusvuorikokemus oli Jeesuksen elämän taitekohta. Siitä alkoi kärsimystie, jonka merkitys selvisi oppilaille vasta pääsiäisen jälkeen.

Matteuksen evankeliumissa kerrotaan, kuinka Jeesus lähti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa korkealle vuorelle yksinäisyyteen. Siellä Jeesuksen ulkomuoto muuttui yhtäkkiä: hänen kasvonsa alkoivat loistaa kuin aurinko ja hänen vaatteensa tulivat valkeiksi kuin valo.

Samassa joukolla ilmestyivät Mooses ja Elia, jotka keskustelivat Jeesuksen kanssa. Pilvestä kuului ääni: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!”

Tapahtuma on kuvattuna kolmessa evankeliumissa. Kirkastusvuoren ilmestys kesti vain hetkisen, mutta lopullisesti Jumalan lupaukset täyttyvät, kun Ihmisen Poika tulee ”taivaan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan” (Matt. 24:30).

Läntisessä kristillisyydessä kirkastussunnuntaita on vietetty 1000-luvun alusta lähtien, mutta idässä paljon kauemmin.

Lutherin kynästä

Luther kirjoittaa kirkastuspäivästä tekstissä, jossa hän viittaa evankeliumiin.

”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!” (Matt. 17:5)

Kun pyhät marttyyrit menivät kuolemaan Kristuksen nimen tähden, heitä vahvisti vain Jumalan sana, enkelit eivät heille ilmestyneet. Miksi emme mekin pitäydy samaan sanaan ja tyydy siihen? Meille tarjotaan riittävästi kirkkaita, kauniita ja valoisia näkyjä kuten kaste, ehtoollinen, rippi ja saarnavirka, jotka ovat samanveroisia, jopa enemmän kuin kaikki enkelinäyt. Meihin verrattuna Abraham joutui tyytymään vain pikku pisaroihin ja murusiin. Siksi en paljonkaan välitä enkeleistä... Jumalallinen lupaus on nyt rikkaasti täyttynyt ja ilmennyt Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on lahjoittanut minulle sanansa opettamaan ja vahvistamaan minua. Siksi minun ei tarvitse olla huolissani, että hän olisi niin vaihteleva ja epävakaa, että opettaisi tänään tätä ja huomenna tuota oppia. (Teoksessa: Martti Luther. Yksi armosta. 365 päivää Martti Lutherin seurassa. Käännös Anja Ghiselli. Kirjapaja 2010, s. 51-52).